

FRONT

Periòdic d'esquerres

FONT

CALELLA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
ANSELM-CLAVÉ, 69

(Dels articles en són res-
ponsables llurs autors.)

Any I - Núm. 15

Calella, 15 de setembre de 1934

Val 20 cèntims

El tràgic perill

Davant la imminència de la guerra

El capitalisme ja ha arribat a la fi de terme. Al mateix temps es troba amb un precipici al davant. No li convé recular, però tampoc caure a l'abís. Per tant, li cal emprar tots els mitjans d'equilibri de què disposa.

En la seva ascensió ha assolit el cim més elevat del seu procés econòmic. Li cal, doncs, conservar aquesta posició, sigui com sigui. Però ja no li resta alé, ja les sol·lucions li fugen, ja els problemes li són insolubles. I com que no té altre remei que capitular, enfront del moviment revolucionari de tot el món, per això desfermarà la guerra. Res de més segur. I poc li deu importar que, després, el planeta no sigui altra cosa que una immensa necròpolis i que la civilització acabi amb els seus dies.

Fer la guerra és el seu gran desig. Vegem, sinò, l'ambient carregadíssim d'armaments, les parades militars i els simulacres bèl·lics que fan tots els països. Li manca, només, l'oportunitat per a fer-la. Però això no té importància. La guerra esclatarà disfressada de qualsevulla pretext que inventi. I ja és ben estrany, que amb motiu del recent assassinat de Dollfuss, el capitalisme no s'hagi vist encara prou disposat a desfermar-la.

Però, confessem que hi ha coses les quals no comprenem molt bé. Què en treurà, el capitalisme, amb fer la guerra? Ens sembla que la seva salvació no ho serà pas. Sinò, que es miri en el mirall de 1914. Si 1914 l'ha precipitat a la ruïna, què no serà 1934 o 1935? Perquè no hi dubte, que la guerra està per esclatar. És imminent. Els fets es precipiten, i els problemes, cada vegada són més insolubles i difícils d'arranjar. La fam fa estralls, es clausuren fàbriques, la crisi és més forta i angoixosa, i l'exèrcit de parats, cada dia s'engroixeix més i més.

Si amb fer la guerra, el capitalisme creu que podrà refermar el sistema, crear nous imperia-

lismes, reimplantar l'esclavatge i impedir la revolució social, a la nostra manera de veure, hem de dir que va completament equivocat. La guerra que prepara ha d'ésser el seu propi suïcidi, i cal imaginar-se com serà de fantàstica i d'homocida i davant de tan magne desastre, davant la voràgina furiosa que ho engolirà tot, el capitalisme incluit, d'on naixerà la riquesa i quants podran explotar-la?

Fer la guerra és insensat. Però la situació ja no pot ésser més crítica, i el capitalisme es troba entre l'espasa i paret. Té la revolució social d'un costat; la guerra, de l'altre. No té sortida, doncs. Es allò que hem dit, de que ja ha arribat a la fi de terme. Es de llei natural. No hi ha res que, entre els homes, sigui perdurable. Igual que la vida i la mort, les fórmules socials assoleixen la seva plenitud i la seva decadència després. Siguin quines siguin. I sobre això, la mateixa naturalesa ens en dóna un alt exemple, amb les seves transformacions i incessants canvis.

La incompatibilitat del règim capitalista amb l'evolució que ha fet la humanitat, és quelcom de remarcablement positiu. Per això, també, aquests problemes reclamen altres orientacions del mateix ordre. A un malalt, que cal amputar-li la cama gangrenada, si li fa por l'operació, la gangrena acaba matant-lo. Doncs bé, és un exemple que el podem perfectament aplicar a la societat actual, gangrenada com està. Extirpada la causa el mal desapareix.

Però, quina serà l'actitut de les masses, del poble, el dia que esclati la guerra? Això és quelcom de transcendental. Quina actitut prendrà? Dificil és l'endevinar-ho. Però tot depèn de l'actitut que prengui. El pas, aleshores serà decisiu, principalment per les masses. El capitalisme ja no hi té res a fer. La seva fi és segura, i la guerra acabarà amb els seus dies, tràgicament.

TÀNTAL.